

TEZA:

Obwiniony radca prawny był chory i niezdolny do pracy ze względu na chorobę w postaci depresji w bliżej nieokreślonym terminie w okresie od maja do grudnia 2022 r. Z tak sporządzonego zaświadczenia lekarskiego (a nie zwolnienia lekarskiego) nie wynikało, iż obwiniony nie mógł sporządzić środka zaskarżenia w terminie. Ponadto obwiniony w okresie, gdy stwierdza że był niezdolny do wniesienia środka zaskarżenia, wykonywał obowiązki zawodowe i nie korzystał ze zwolnienia lekarskiego potwierdzającego niezdolność do pracy.

WO-80/23**POSTANOWIENIE****z dnia 24 lipca 2023 r.****Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie**

w składzie:

Przewodniczący: S WSD Leszek Korczak /sprawozdawca/**Sędziowie:** S WSD Katarzyna Drożdż-Najbor
S WSD Monika Urbaniak**Protokolant:** Barbara Sarnowska

w sprawie obwinionego radcy prawnego B. K.

w dniu 24 lipca 2023 r. na posiedzeniu

w przedmiocie rozpoznania zażalenia obwinionego, radcy prawnego B. K. na postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 1 lutego 2023 r. w sprawie o sygn. akt OSD/W/52/2022

postanawia:

utrzymać zaskarżone postanowienie w mocy.

Uzasadnienie

Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał odwołanie Obwinionego B. K. w całości za

niezasadne.

W dniu 2 sierpnia 2022 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w sprawie o sygn. akt OSD/W/52/2022 wydał orzeczenie, na mocy którego uznał Obwinionego radcę prawnego B. K. winnym popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 oraz art. 11 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wymierzając mu na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 ustawy o radcach prawnych karę nagany wraz z zakazem wykonywania patronatu na czas dwóch lat oraz zasądził od niego koszty postępowania dyscyplinarnego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w kwocie 3.000 (trzy tysiące) złotych.

Obwiniony nie był obecny na rozprawie i nie ustanowił w sprawie obrońcy. Dnia 19 września 2022 r. orzeczenie wraz z pisemnym uzasadnieniem zostało doręczone obwinionemu. Termin na wniesienie odwołania od orzeczenia upływał więc w dniu 3 października 2022 r.

Obwiniony w dniu 22 grudnia 2022 r. złożył odwołanie wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia wskazanego odwołania. Jako uzasadnienie wniosku o przywrócenie terminu wskazał niemożliwość podjęcia czynności w terminie ze względu na stan zdrowia.

W następstwie złożonego wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP postanowieniem z dnia 1 lutego 2023 r. postanowił odmówić obwinionemu przywrócenia terminu do wniesienia odwołania.

W uzasadnieniu swego orzeczenia Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych wskazał, że pomimo doręczonych wraz z wnioskiem zaświadczeń, uchybienie terminowi do złożenia odwołania nastąpiło z przyczyn zawinionych przez obwinionego, zaznaczając jednocześnie, że nie podziela jego stanowiska w zakresie w jakim wskazuje on, że stan zdrowia nie pozwalał mu na dokonanie wskazanej czynności. Sąd wskazał, że brak jest zaświadczenia lekarskiego, z którego wynikałoby, że choroba jest w stadium, w którym obwiniony nie był w stanie uczestniczyć w rozprawie przed sądem dyscyplinarnym ani sporządzić odwołania, co niejako potwierdza fakt braku zaświadczeń o zwolnieniu chorobowym i nieprzerwanym prowadzeniu działalności gospodarczej w tym okresie. Co więcej choroba obwinionego nie ma charakteru obłożnego, a przynajmniej zdaniem składu orzekającego nie wynika to z przedstawionych dokumentów.

Od wydanego orzeczenia OSD OIRP, obwiniony wniósł w dniu 14 lutego 2023 r. zażalenie, w którym zarzuca wydanemu postanowieniu:

- 1) naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 126 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie przejawiające się tym, że obwiniony nie wykazał okoliczności uzasadniających przywrócenia terminu, przypisano mu winę za niezłożenie odwołania w terminie i bezpodstawnie uznano, że obwiniony nie przedłożył żadnych zaświadczeń lekarskich z których wynikałoby, że nie mógł wykonać czynności w terminie oraz przyjęcie, że z wpisu do CEIDG wynika prowadzenie przez obwinionego działalności gospodarczej,
- 2) naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego przejawiającą się zupełnym pominięciem znacznej części informacji wynikających z przedłożonych zaświadczeń lekarskich,
- 3) błąd w ustaleniach faktycznych, mogący mieć wpływ na treść postanowienia polegający na nieuprawnionym, dowolnym i sprzecznym z zebrany materiałem dowodowym stwierdzeniu, iż stan zdrowia obwinionego pozwalał na złożenie odwołania w terminie, w sytuacji, gdy dokumentacja medyczna stoi w sprzeczności z tym stwierdzeniem,
- 4) naruszenie przepisów prawa procesowego w postaci art. 117 § 2a k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, które to odnosi się do usprawiedliwienia nieobecności na rozprawie zaświadczeniem lekarskim wystawionym przez lekarza sądowego i nie może mieć zastosowania w niniejszej sprawie.

Ostatecznie Obwiniony wniósł o zmianę kwestionowanego postanowienia i orzeczenie odmiennie tj. poprzez przywrócenie terminu do wniesienia odwołania.

Wobec wniesienia zażalenia zgodnie z wymogami formalnymi, podlega ono rozpoznaniu przez sąd wyższej instancji.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie zważył, co następuje:

Ze stanowiskiem wyrażonym przez Obwinionego B. K. w zażaleniu z dnia 14 lutego 2023 r. nie sposób jest się zgodzić Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu z podanych niżej powodów.

Na samym wstępie Wyższy Sąd Dyscyplinarny podkreśla, że jest zobowiązany

zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k., który na mocy art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych należy stosować odpowiednio, *rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej.*

W pierwszej kolejności, po wszechstronnej analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego, Wyższy Sąd Dyscyplinarny podziela ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, jak i jego ocenę prawną dokonaną przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w uzasadnieniu wydanego orzeczenia wskazał, że niezbędnym dla przywrócenia terminu zawitego, jakim jest termin na wniesienie środka zaskarżenia jest spełnienie warunków określonych w art. 126 k.p.k. Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn niezależnych od strony, jest ona uprawniona w terminie 7 dni od dnia ustania przyczyny do zgłoszenia wniosku o przywrócenie terminu, z jednoczesnym dokonaniem czynności, której terminowi dokonania uchybiono. Słusznie wskazuje OSD OIRP, że pomimo przedstawienia przez obwinionego zaświadczenia, uchybienie terminowi nastąpiło z przyczyn zawinionych przez obwinionego, ze względu na fakt, że z przedstawionych przez obwinionego dokumentów oraz na podstawie jego twierdzeń nie sposób stwierdzić, że jego stan zdrowia nie pozwalał mu na dokonanie wskazanej czynności. Poprzeć należy także twierdzenie OSD OIRP w zakresie tego, że obwiniony w okresie, w którym wskazuje, był niezdolny do wniesienia środka zaskarżenia, wykonywał obowiązki zawodowe i nie korzystał ze zwolnienia lekarskiego potwierdzającego niezdolność do pracy. Tym samym również nie wykazał on w stopniu wystarczającym, że istniały przyczyny, które uniemożliwiały mu wniesienie środka zaskarżenia w terminie.

Odnosząc się zaś w szczególności do sformułowanych przez Obwinionego zarzutów, stwierdzić należy, że żaden z nich nie znajduje oparcia w materiale dowodowym sprawy oraz całokształcie ustaleń faktycznych i prawnych poczynionych w toku postępowania.

Pierwszy z zarzutów stawianych przez Obwinionego, zarzuca sądowi naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 126 KPK poprzez jego niewłaściwe zastosowanie przejawiające się tym, że obwiniony nie wykazał okoliczności uzasadniających przywrócenie terminu, przypisano mu winę za niezłożenie odwołania w terminie i bezpodstawnie uznano, że obwiniony nie przedłożył żadnych zaświadczeń lekarskich, z których wynikałoby, że nie mógł wykonać czynności w

terminie oraz przyjęcie, że z wpisu do CEIDG wynika prowadzenie przez obwinionego działalności gospodarczej, w sytuacji gdy w ocenie obwinionego z przedłożonych zaświadczeń wynikało, że obwiniony był chory, poddany leczeniu i niezdolny do pracy.

Wskazać należy, że w odniesieniu do tego zarzutu, obwiniony przedstawił dwa zaświadczenia, pierwsze z dnia 1 października 2022 r., z którego wynika jedynie, że obwiniony pozostaje pod opieką psychiatryczną, jednak bez wskazania, że z tego tytułu jest niezdolny do pracy i wykonywania obowiązków zawodowych. Natomiast z drugiego z przedstawionych zaświadczeń z dnia 16 grudnia 2022 r. wynika, że obwiniony był chory i niezdolny do pracy ze względu na chorobę w postaci depresji w bliżej nieokreślonym terminie od maja do 16 grudnia 2022 r. Z tak sporządzonego zaświadczenia nie wynikało, iż obwiniony nie mógł sporządzić środka zaskarżenia.

Tym samym zarzut podnoszony przez obwinionego nie zasługiwał na uwzględnienie.

Drugi i trzeci zarzut wskazywany przez Obwinionego dotyczy właściwie tożsamy naruszeń, wobec czego zasadnym jest ich łączne omówienie. Zarówno błąd w ustaleniach faktycznych, jak również naruszenie art. 7 k.p.k. w postaci dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, które są wskazywane przez obwinionego, koncentrują się na ocenie dostarczonych przez obwinionego zaświadczeń lekarskich. Zasadniczo w uzasadnieniu swojego odwołania Obwiniony nie rozwija zarzutów w sposób, który pozwalał na ustosunkowanie się i co do zasady stanowi odniesienie do niewłaściwego ocenienia przez sąd orzekający dokumentów przedstawionych jako uzasadnienie wniosku o przywrócenie terminu. Niezasadnymi są jednak stawiane przez obwinionego zarzuty, z tego samego względu jakie wskazano w uzasadnieniu zarzutu pierwszego, a tym samym nie ze względu na fakt nieprzedstawienia stosownych dokumentów, a z uwagi na treść jaka wynika z przedstawionych dokumentów.

W pkt 4 Odwołania Obwiniony podniósł zarzut, naruszenia art. 117 § 2a k.p.k., w którym wskazano na jego niewłaściwe zastosowanie, wobec tego, że odnosi się on do nieusprawiedliwiania nieobecności na rozprawie poprzez przedłożenie zaświadczenia lekarskiego wystawionego przez lekarza sądowego i nie może ono mieć zastosowania w niniejszej sprawie. Rację miał obwiniony, że nie istniał wymóg przedłożenia zwolnienia lekarskiego wystawionego przez lekarza sądowego. Jednakże, naruszenie powyższe nie wpłynęło na rozstrzygnięcie analizowanej sprawy.

W tym stanie rzeczy Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie dostrzegł żadnych okoliczności, które mogłyby wpłynąć na zmianę bądź uchylenie w całości lub w części zaskarżonego postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 1 lutego 2022 r. (sygn. akt OSD/W/52/2022) i utrzymał je w mocy jako odpowiadające prawu.